

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Субота, 11 жовтня 1986 року

№ 122 (8785).

Ціна 2 коп.

СКАЗАТИ СВОЄ СЛОВО

Триває соціалістичне змагання серед комсомольців та молоді по гідній зустрічі наступних комсомольських форумів. Включилися в нього й молоді виробничники нашого підприємства. На звітно-виборчих комсомольських зборах служби головного конструктора заводу спільно й молодь виступили з ініціативою організувати й провести комсомольсько-молодіжний суботник, присвячений XX з'їздові ВЛКСМ. Ініціаторами виступили члени бригади по складанню мікропроцесорної техніки на чолі з О. Л. Скіярем.

Аналіз роботи за звітний період, який зробили комсомольці і молодь 202-го комсомольсько-молодіжного цеху підприємства, дав поштовх новому починанню комсомольсько-молодіжний колектив по складанню пучка (групкомсорт І. Ткаченко) вирішив працювати під девізом «XX з'їзд ВЛКСМ — 20 ударних декад!».

С. ПИЛИПЕНКО,
заступник секретаря
комітету комсомолу
Олександрівсько-го
електромеханічного

ПЕРЕДЗІДІВСЬКА ЕСТАФЕТА

Від Бобринецької й Кіровоградської районних комсомольських організацій передзідівську естафету приймають спільно Голованівського і Вільшанського районів. Тема розмови, в якій беруть сьогодні участь комсомольські працівники, молоді виробничники: шефство комсомолу над вирощуванням кукурудзи і цукрових буряків. Третина площ, на яких вирощуються ці культури, обробляються комсомольськими руками. Який досвід, які проблеми існують сьогодні у молодих хліборобів? На ці запитання відповідають учасники передзідівської естафети.

(Матеріали рубрики читайте на 2-й стор.)

Водін автобаз «Кіровоградводбуд» Анатолій ГОНЧАРОВ працює на будівництві каналу Дніпро — Інгулець. ЗІЛ Гончарова щоденно робить на 2—3 ходки зверху ярми. А нещодавно Анатолій повернувся із села Сукачі Іванківського району Київської області, де разом з іншими представниками Кіровоградщини брав участь у спорудженні будинків для потерпілих під час аварії на Чорнобильській АЕС.

Фото В. ГРИБА.

ЛИСТИ З ЇЇ РУК

Т ОЛЯ сидів на лавочці і чекав листоношу. А Наталі Степанівні все не видно.

Чекає годину. Листа чекає від старшого брата: в армії служить. Скучно Толо без Сашки.

— Хлопчику, бери газети, — перед Толою стоїть незнайома жінка з шкільною сумкою через плече — точно такую носить їхня листоноша.

— А Наталя Степанівна де? — запитує хлопчина.

— Захворіла, — почувшись у відповідь уже від сусіднього будинку.

Куди й поділись усі надії. А через кілька днів Наталя Степанівна принесла йому листа від брата.

У сніг і дощ, спеку і холод ходить вулицями села Володимирівка Знам'янського району із листом сумкою Н. С. Капліна.

— Чи не надокучає вам так часто дякують? — дустах щодня від хати до хати? — запитує.

— Цю професію я сама

обрала, — каже з гордістю листоноша. — Уже на пенсії, а ніяк залишити роботу не можу. Скучати-му.

Наталю Степанівну знають навіть найменшенькі жителі села. Бо листоноша ніколи не пройде мовчки поза малечу: «Хлопці, завтра нові марки принесу».

Завжди пропонує свої послуги дорослим: «Можливо, комусь листа треба кинути, то давайте, я сьогодні ще на пошту загляну — швидше втрапить листи».

Ії приходу завжди хтось чекає.

Якось страшна злива примусила мене заховатись під шиферним козирком автобусної зупинки. Тільки-но підбігла, аж там якась жінка стоїть, від вітру захищається. Придивилась — наша листоноша.

— Наталю Степанівно, чого ви тут можете? Не-года ж.

— А пошта? — відказує. — Люди ж її чекають. Треба сьогодні обов'язково рознести.

«Кому ще, цікаво, люди так часто дякують?» — думаю я.

В. ШУНДРИНА.

Сутичка з вогнем

Величезний масив вандооступного гірського лісу, висушеного літньою спекою, врятовано від пожежі завдяки рішучим діям воїнів.

Піднятий за тривогою екіпаж спецмашини на чолі з прапорщиком В. Дедюкським діє по-фронтовому. Водій рядовий А. Матковський, маневруючи на пересічній місцевості серед лозині полум'я, що їх роздував шкільний вітер, створював товаришам оптимальні умови для ліквідації вогнищ загоряння. Мужність і вправність, виявлені воїнами, дали змогу локалізувати і погасити пожежу.

К. АПОШАНСЬКИЙ,
кор. РАТАУ.

Севастополь.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Відпочивати. На жаль, для частини молоді це часто означає лише «кудись піти», «музику послухати»... та, власне, якщо узагальнити — «нічого не робити». Тим часом як є категорія людей, котрі майже весь вільний час із задоволенням віддають тому, щоб намалювати, випилити, вирізати, пошити — словом, зробити. Точніше, створити, бо, заглибившись у своє захоплення, людина може стати художником. У Кіровограді є установа, що шукає народних умільців, вивчає їх творчість, надає необхідну допомогу — обласний науково-методичний центр народної творчості і культурної роботи. Наш позаштатний кореспондент взяв інтерв'ю у директора ОНМЦ В. А. СЕЛІНА:

Пейзаж, портрет, орнамент...

— Лише в області (без Кіровограда), працюють понад 500 самодіяльних художників та більше 1300 майстрів декоративно-прикладного мистецтва. Це — вишивальниці, карбувальники, різьбярі по дереву... Цікавою й потрібною справою займаються ці люди. І повинен бути, що мені ще не доводилося бачити аматора, котрий створював би чудові речі, а сам був нецікавою особистістю. Займаючись улюбленою справою, вони збагачуються духовно. А якщо глянути з іншого боку — ще й самі собі прикрашають життя. Ось, наприклад, вишивальниця з Долинського району Л. С. Пугаченко. Працює вона на заводі по обробці насіння гібридної кукурудзи комбінату хлібопродуктів. Професія у неї з нелегких — вибілює. Здавалося б, після неї пасивний відпочинок був би найдоцільніший. Та Лідія Семенівна вишиває рушники. І які — дивися, й душа співає.

— Люди займаються цікавою для себе справою. Але виникає питання: «Що це дає іншим?».

— Віддачу від таких інтересів не можна виміряти ніякими цифрами. Тут необхідно говорити про естетичне виховання. Беручи участь у виставках, знайомлять людей зі своїми роботами, аматори виховують смаки глядачів. Цього

вимагають і рішення XXVII з'їзду КПРС. Головне завдання своєї культурної політики партія вбачає в тому, щоб відкрити найширший простір для виявлення здібностей людей, зробити їх життя духовно багатим.

— Ви сказали про виставки, що проводяться з метою пропаганди самодіяльного мистецтва...

— Самодіяльні художники, майстри декоративно-прикладного мистецтва Кіровоградщини беруть участь в невеликих виставках у селах, райцентрах, в обласному центрі. Кращі роботи аматорів неодноразово експонувалися у столиці України. У рамках Всесоюзного огляду самодіяльної художньої творчості, присвяченого 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні, в селах, в районних будинках культури проводилися виставки самодіяльного образотворчого та декоративного мистецтва. Однією з перших була виставка в Хмельському сільському будинку культури Маловишківського району.

Для проведення таких виставок ОНМЦ підготував методичні рекомендації по їх організації. Назву одну цифру — 2000. Саме така кількість робіт експонувалася на місцевих виставках.

Кращі роботи з місцевих та районних

виставок були відібрані на обласну, що була розгорнута у Кіровоградській картинній галереї й викликала широкий інтерес у любителів образотворчого мистецтва. На базі цієї виставки був проведений обласний семінар з самодіяльними та народними умільцями.

— У березні цього року почався другий Всесоюзний фестиваль народної

творчості, присвячений 70-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції. Яку участь у ньому беруть самодіяльні художники та майстри декоративно-прикладного мистецтва області?

— Фестиваль народної творчості без народних умільців уявити важко. Вже в день його відкриття, яке відбулося у Березинці Кіровоградського району, на батьківщині легендарного В. Н. Боженка, у сільському будинку культури була розгорнута виставка самодіяльних художників та народних умільців Кіровоградського району. Вона зайвий раз підтвердила, що немає села, міста, де не живуть талановиті люди. І ми повинні їх виявляти.

Багато кіровоградців були присутніми на обласному святі фольклору та народних ремесел «Невичерпні джерела», яке відбулося у червні в обласному центрі. Із захопленням глядачі оглянули вишивки Раїси Павлівни Авраменко з Устинівки, Галини Миколаївни Гаврилюк з Ульяновського району, картини самодіяльного художника Миколи Антоновича Іванченка з Бобринця та інші роботи аматорів.

У рамках другого Всесоюзного фестивалю проводяться й інші виставки. Наприклад, персональна виставка самодіяльного художника з Новгородки Олек-

сандра Босого, яка працювала в обласній бібліотеці для юнацтва імені О. Бойченка.

В Олександрівському районному будинку культури відбулася виставка декоративно-прикладного мистецтва «Чолом вам, жіночі руки». На ній були представлені кращі вишивки, зроблені майстерницями району. Понад 70 робіт Г. О. Буковської, Н. П. Зеленько, М. М. Новохацької та багатьох інших вишивальниць району дарували радість зустрічі з прекрасним.

Аналогічні виставки проводяться і в інших районах області. Не хочу, щоб у вас склалося враження, що їх учасники — лише дорослі. Так, у Маловишківському РБК відбулася виставка дитячого малюнка «Діти світу в боротьбі за мир». На ній було представлено понад 80 робіт школярів Люби Демедович, Наталки Мамоніної, Віталія Шелеста та багатьох інших.

У березні в столиці України проходила виставка «В сім'ї вільній, новій», на якій експонувалися вишивки директора Новгородківської районної друкарні Надії Василівни Саули та завідувачі сільським клубом з Великої Виски Маловишківського району Галини Никифоровни Русол.

— Так, увага самодіяльним художникам та майстрам декоративно-прикладного мистецтва приділяється немала. Та чи завжди є змога зробити все, що планувалося, чи є й труднощі?

— Дуже важко організувати виставки коли немає власного виставочного залу. Доводиться просити, шукати, орендувати.

Багато проблем із придбанням матеріалів для самодіяльних художників. Якщо професійні майстри забезпечуються фарбами, пензлями та іншим необхідним матеріалом централізовано, то у час, на жаль, такої можливості немає.

Бєсідю вів Г. ХАРИТОНОВ.

Про комсомольські гектари

С. ОСИПЕНКО: Думаю, що з самого початку нам треба обмежитись у розмові про шефство комсомолу над вирощуванням кукурудзи і буряків окремим якимось аспектом цього шефства. Бо тема ця, скажемо так, дуже багатовимірною, має широке коло питань. Можна, наприклад, говорити про переваги інтенсивної технології вирощування тієї чи тієї культури, про забезпечення ланок необхідною технікою чи інші які проблеми, і все це буде розмова, що стосуватиметься шефства комсомолу. Тому пропоную поводити мову про те, наскільки термін «комсомольські гектари», який уже довгі роки на устах комсомольських працівників, молодих хліборобів, який не сходиться зі шпальт газет — наскільки він достовірний, неформальний.

КОР: Як вільшанська комсомолія сприймає цю пропозицію?

Г. ШАЛАПКО: Серйозна пропозиція. Сьогодні дійсно треба нам по-справжньому говорити про випадки формального шефства комсомолу, про можливість комсомольських організацій у цій важливій виробничій сфері, але й не забувати про кращий досвід, неформальне шефство.

С. ОСИПЕНКО: Так ось я відразу даю привід для відвертої розмови: шефство комсомолу над вирощуванням цукрових буряків і кукурудзи взагалі наполовину формальне. І може навіть сподатися про те, щоб у конкретних рубіжках, які беруться щороку комсомольськими організаціями, викреслити графі: створити стільки-то комсомольсько-молодіжних ланок по вирощуванню такої-то культури, створити...

Г. ШАЛАПКО: Думка категорична. Спробую перерахувати конкретними прикладами. У колгоспі «Аврора» нашого Вільшанського району, працює комсомольсько-молодіжна ланка на вирощуванні кукурудзи. П'ятеро меха-

нізаторів, молоді й досвідчені хлібороби на чолі з групкомсоргом Олександром Драндалушем. Цієї осені кукурудзу на 100-гектарній площі комбайном «Харсонєць-200» вони зібрали за три дні. Середній урожай — 48 центнерів з гектара. Ці результати гідні, щоб про них сказати вголос. Думаю, що успіху їм сприяло й те, що молоді хлопці об'єднані в один механізаторський колектив, вони окрім усього прагнули ще й довести досвідченим, що здатні працювати не гірше від них. А який це приклад для тих школярів, хто ще вирішує, яку професію в житті обрати? Учні шукають для себе героїв, щоб рівнятися на них, жити й працювати, як вони, а герої ось — поруч. І виявити їх значною мірою допомогла комсомольсько-молодіжна ланка.

С. ОСИПЕНКО: Все правильно. Подібних прикладів і з нашої комсомольської організації можна навести чимало. Щоб не бути голослівним, назву кілька прізвищ із колгоспу імені Котовського. Сьогодні в цьому господарстві цукрові буряки копають дві комсомольсько-молодіжні ланки, очолювані Сергієм Вульчаком і Віталієм Баланом. По півтори норми виконують вони щодня. І хоча урожаєм цукристих цього року не можна похвалитися — нас дещо підвели погодні умови: в окремих господарствах за все літо не впадала з неба жодна крапля дощу — трудяться Василь Іщенко, Леонід Лободюк, Валерій Тупієнко, Михайло Рибак, Георгій Бухтар самовіддано, служать прикладом не тільки для учнів, а й для старших, досвідченіших колег.

41 комсомольсько-молодіжна ланка по вирощуванню кукурудзи і буряків у районі, на прикладах багатьох колгоспів можна говорити про силу авторитету, впливовість цих колективів. Але чи завжди вони відповідають своєму призначенню, чи бажають самі комсомольці об'єд-

нуватися у такі колективи? З власного досвіду знаю, що в Голованівському районі процес створення, формування комсомольсько-молодіжних ланок проходить болісно.

Г. ШАЛАПКО: Про те чи бажають самі комсомольці об'єднуватися у колективи виробничі, молодіжні, по-моєму, не може бути іншої думки: хочуть. На недавніх звітно-виборних комсомольських зборах у колгоспі імені Зайковського розгорілась принципова розмова про честь комсомольсько-молодіжної ланки. Коротко про суть розмови. Навесні цього року в колгосп повернулися хлопці після служби в рядах Радянської Армії. Прийшли у тракторну бригаду № 3 і вирішили довести, на що вони спроможні: створили комсомольсько-молодіжну ланку по вирощуванню кукурудзи. І, як це в наших кращих господарствах робиться, на комсомольському полі встановили щит із зображеннями ланки, портретом ланкового Івана Захарченка. Та пройшло небагато часу і щит з поля зник. Згодом всі дізнались: його прибрав сам Іван. Ось цим фактом і дорікнув на зборах комсомольцеві голова колгоспу Володимир Ларіонович Масленко. Іван дав відповідь, яка, я думаю, безпосередньо стосується сьогоднішньої нашої розмови: «Щит із портретом я прибрав тому, що погано, ріденько зійшла кукурудза. Не ми її сіяли, то чому ж я повинен червоніти за когось? Престиж моєї ланки, як і кожному моєму товаришеві, — мені небайдужий».

С. ОСИПЕНКО: Так, ці слова болять кожному механізаторові, який входить до складу ланки і який покладав надії при створенні свого невеличкого виробничого колективу. Обумовлення «який покладав надії» не випадкове, бо про чисто формальні комсомольсько-молодіжні ланки, фактично «ланки на папері», доводилось чути не в одному

Вільшанський район: 8 комсомольсько-молодіжних ланок вирощують кукурудзу на 1492 гектарах; 8 комсомольсько-молодіжних ланок вирощують цукрові буряки на 1414 гектарах.

Голованівський район: 2400 гектарів кукурудзяного поля доглядаються 21 комсомольсько-молодіжною ланкою; 2700 гектарів цукрових буряків — 20 комсомольсько-молодіжними ланками.

За цими конкретними цифрами — дві напруженої праці, високі успіхи й несподівані поразки, герої хліборобського поля й винуватці недовідків... Минає трудовий рік. Незабаром той час, коли поруч з цифрою гектарів виводиться цифра центнерів. Деякі комсомольсько-молодіжні ланки уже сьогодні підбивають підсумки. Отже, на порі час, коли можна говорити про досвід і проблеми цукорного господарювання. Наш кореспондент бесідує з першими секретарями Голованівського і Вільшанського районів комсомолу Сергієм Осипенком і Галиною Шалапко.

райкомі, є вони і в нас. Появляються вони зрозуміло чому: не можна опускати у своїх конкретних рубіжках проти минулого року щодо чисельності в районі КМК. Тож нерідко конкретні обставини вимагають: скоротити кількість ланок. Аби всі вони діяли конкретно, а не формально.

Тому не про такі, занадто формальні, з величезною натяжкою комсомольсько-молодіжні ланки хочу сказати, коли мова зайшла про престижність комсомолів. А про цілком достовірні комсомольські колективи. Вони, на жаль, не можуть сьогодні сказати: ось ця продукція — комсомольська. Бо, як правило, сьогодні

в колгоспах, рідко яка комсомольсько-молодіжна ланка виконує всі операції, здійснює всі агротехнічні заходи на закріпленій за нею площі самостійно. Сіють одні, доглядають посіви другі, а збирають ще інші. Нерідко ланка взагалі змінює повністю свій склад протягом року.

Г. ШАЛАПКО: Це трапляється з різних причин. У колгоспі імені Димитрова комсомольсько-молодіжну ланку по вирощуванню кукурудзи очолює відомий в районі, та й в області, механізатор комуніст Віталій Кіров. Своєю чергою він був нагороджений іменним трактором. Їхня ланка готує ґрунт під урожай, вносить гербіциди, сіє кукурудзу, проводить міжрядний обробіток, всі інші роботи, та коли справа доходить до збирання врожаю, молоді кажуть: годі. Врожай збирають старші механізатори. Як же це тоді комсомольські гектари?

Перед початком осінніх жнив з ініціативи райкому комсомолу була проведена зустріч членів комсомольсько-молодіжних ланок буряківничих і кукурудзозбиральних. Жалівся тоді Віталій Кіров: знову комсомольці залишилися збоку. В колгоспі аргументують це просто: не важливо, хто збирає врожай, головне, аби він був високий і вчасно та сумлінно зібраний.

С. ОСИПЕНКО: Ось так не хочуть іти назустріч комсомольцям і в багатьох господарствах Голованівського району. Зараз тим більше: тракторні бригади переходять на бригадний підряд...

Г. ШАЛАПКО: ...у нас уже кілька років повністю все господарство на бригадному підряді, колгосп імені 40-річчя Жовтня, добилося за цей час (без перебільшення) високих успіхів...

С. ОСИПЕНКО: а ця форма організації праці, як відомо, виключає створення менших виробничих одиниць у більшості, тобто комсомольсько-молодіж-

них ланок у тракторній бригаді...

Г. ШАЛАПКО: В колгоспі імені 40-річчя Жовтня нема жодної такої ланки, хоча молоді тут працюють чимало — це вільшанський, селищний колгосп.

С. ОСИПЕНКО: Ми повинні погодитись, що найголовніше для колгоспу — кінцевий результат. І якщо він високий, то не має значення, хто його досяг: молоді чи літні. Брати активну участь, внести свою працю у загальний результат — ось кінцева мета.

КОР: Виходить, сьогодні від шефства комсомолу над вирощуванням сільськогосподарських культур треба відмовитись?

С. ОСИПЕНКО: В розумінні чистих комсомольських гектарів і центнерів — так, відмовитись. Оскільки при бригадному підряді це буде чистою водою формальність.

Г. ШАЛАПКО: Кількість молоді сьогодні в селах зростає на очах. Два роки тому лише в одному колгоспі, імені Леніна, ми мали комсомольську організацію, чисельність якої перевищувала сто комсомольців. Нині маємо такі пераївки: у двох господарствах — в колгоспах імені Димитрова і «Аврора». Більшість комсомольців працюють у тракторних бригадах, і ми про це не повинні забувати.

С. ОСИПЕНКО: Помітна повернення молодих до своїх витоків і в Голованівському районі, хоча ми ще не можемо похвалитися такими багаточисельними пераївками, як вільшанські: найбільша комсомольська організація у колгоспі імені Котовського — на обліку 78 комсомольців. Тому комсомол під неослабну увагу повинен взяти завдання профорієнтаційної роботи, а, отже, й закріплення молоді на селі, організацію їхнього дозвілля.

Головне, думаю, щоб було кому на землі працювати, щоб не було перевади у хліборобського роду. То й будуть центнери. Будуть конкретні комсомольські центнери.

Розмову записав спеціаліст «Молодий комунар» В. БОНДАР.

ПОПОВНЕННЯ ЗІ СПІЛЧАН

Хоча всіх агротехнічних норм дотримувались, вчасно виконувалися кожен обробіток землі, з бур'янами вели ефективну боротьбу — зараз глянеш на поле буряків: чисте, незасмічене — але посушливі впливали на кішечний результат — урожай.

Комсомольці, молоді комуністи на вирощуванні цукрових буряків, кукурудзи беруть активну участь. Нам не вигідно економічно в тракторній бригаді, яка уже більше півроку в нас на бригадному підряді, створювати ще одну виробничу одиницю — ланку по вирощуванню будь-якої культури. Ми працюємо на єдиний результат, всі механізатори без винятку. Навіть з оплатою праці раніше були одні в вигіднішому становищі, інші — в гіршому. Наприклад, хліба отримували найбільше комбайнери на житах, цукру — комбайнери на буряках. А механізатор, який вирощував ті самі буряки, доглядав їх, вклав менше праці в урожай,

але не збирав його — він чомусь обійдений?

Та труднощі виникають не тільки з оплатою, коли йдеться про ймовірність створення ланок у бригаді. Труднощі виникають і з використанням техніки, і з підбором кадрів...

Закріпити молоді у селі, повернути їх обличчям до наших успіхів і перспектив — ось важлива діяльність роботи комсомолу. В нашому колгоспі останніми роками залишається більше молоді. Заслуга комсомолу в цьому безсумнісно. Пожвавив роботу клуб — частіше вчорні відпочинку молоді влаштовуються, створено естетичний ансамбль. Проводяться в клубі цікаві зустрічі. В тому числі й у плані профорієнтації.

Правління колгоспу «Рассвет» зацікавлене в першу чергу в тому, щоб молоді залишались у селі. Сьогодні в колгоспній комсомольській організації на обліку близько 40 комсомольців. В тракторній бригаді працюють, в автогаражі. Колгосп буде

На знімку: члени комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню цукрових буряків колгоспу «Рассвет» Голованівського району (зліва направо) кандидат у члени КПРС М. С. АЛІЩУК, комсомолець Василь ЧАБАНЮК і молодий комуніст Василь ОСАДЧУК.

Фото С. КУКУРДІ.

житло і в першу чергу забезпечує молоді сім'ї.

Зростатиме достатком колгоспна сім'я, якщо комсомол даватиме їм таких своїх представників, як, наприклад, Василь Осадчук. Чотири роки тому після служби на Балтійському флоті прийшов у колгосп, а вже — кавалер ордена Трудової Слави III ступеня, комуніст, шкільний у Семидубах механізатор.

М. ОСАДЧУК,
бригадир тракторної бригади колгоспу «Рассвет»,
Голованівський район.

Вчилися у Омеляна Парубка

Недавно перший секретар районного комсомолу Галина Шалапко вручала нашій комсомольсько-молодіжній ланці перехідний вишпел. Це відзнака за нашу працю. 101 більше гектарів бурякового поля звільняємо ми щодня. Поряд зі мною сумлінно працюють комсомольці Володимир Паламарчук, Віктор Цупій — всього п'ять чоловік у нашій ланці.

Зобов'язувались ми зібрати по 270 центнерів врожаю з кожного гектара, зараз маємо на 10 центнерів більше. І це при тих несприятливих погодних умовах, які склались цього року. Думаю, що хлопці цілком заслужено відзна-

чені районом комсомолу. До речі, в нашому колгоспі «Дружба» вишпел було вручено іще одній комсомольсько-молодіжній ланці, кунуродзобиральній, яку очолює Петро Шевченко.

Врожаю, незважаючи на негату, ми досягли через те, що використовуємо прогресивні досвіди вирощування цукрових буряків. З республіканської наради буряківників я привіз багато вражень, адже досвідом з молодими ділявся ланковий механізований ланки колгоспу імені Суворова Жашнівського району на Чернащині діді Герой Соціалістичної пра-

ці Омелян Никонів Парубок.

Про власний уже досвід я ділився в серпні на зустрічі молодих буряківників і кунуродзобиральників, організований районом комсомолу. Взагалі, такі зустрічі треба зробити традиційними, бо я, наприклад, не тільки поділився, а й сам узяв для себе багато від колег.

В. РИБАЧОК,
керівник комсомольсько-молодіжної ланки по вирощуванню цукрових буряків колгоспу «Дружба»,
Вільшанський район.

Кіноекран жовтня

У жовтні в кінотеатрах міста проходять тематичні покази художніх та хронікально-документальних фільмів, присвячених Дню Конституції СРСР. Вони розповідають про життя і працю патріотів, про права і свободи радянських громадян, гарантованих Конституцією. Новий художній фільм «Заповіт» розповідає про життя людини, яка присвятила себе служінню народу. Зняв його режисер І. Іостев за сценарієм В. Єжова. На площі Білоруського вокзалу Москви гримів військовий оркестр. Сяли щастям очі солдат, офіцерів і тих, хто їх зустрічав у переможному травні 1945 року. Камера виділяє з натовпу героїв нової мосфильмівської картини. Головний герой стрічки — колишній фронтовик, а нині секретар сільського райкому партії Іван Крилов (Є. Матвеев). Повернувшись з війни, демобілізований капітан Крилов залишився солдатом і в мирний час: на першому плані — робота, виконання завдань, спрямованих на процвітання Батьківщини. Війна для нього — не тільки пам'ять про минуле, якому вже понад сорок років. Тоді смертельно поранений замполіт Огієнко — товариш Крилова, сказав: «Заповідаю тобі землю... Живи». Для Івана Єгоровича слова ці стали миром життя, ставлення до землі, де народився і виріс.

Для фільму відбувається у наші дні, але не тільки головний герой, а й інші дійові особи — і Серафима Євгенівна, головний лікар районної лікарні, перша любов Крилова (Л. Зайцева), й інші — постійно

повертаються подумки до своєї молодості, яка збіглася з війною, що й нині позначається на взаєминах між людьми. Але головний пафос стрічки — в любові до життя, заповідній пам'яті, хто не повернувся з фронту.

На кіностудії дитячих та юнацьких фільмів імені М. Горького режисером Віктором Живолубовим поставлена картина за сценарієм кінорежисера Ярослава Філіппова «Бармен із «Золотого якоря». Для бармена портового ресторану «Золотий якор», ділового та спритного хлопця Миколи Зверева, ніяких проблем не було. Має він автомобіль, хорошу квартиру, дорогу апаратуру. Та прихильність до «красивого життя» і послужила причиною того, що він піддався на провокацію, організовану ЦРУ США. Миколу Зверева зіграв популярний актор і

кінорежисер Євген Герасимов. У фільмі знялися також Андрій Ростоцький, Тетяна Догілева, Наталія Вавилова та інші.

На екранах кінотеатрів з'явився новий художній фільм «Оберігай мене, мій талісмане». Його поставив на студії імені О. П. Довженка режисер Р. Балаєв за сценарієм Р. Ібрагімбекова. Місце дії нового фільму — село Болдіно. Але не пушкінської пори, а сучасне, де щороку проходить урочисте свято поезії. Сюди прибуває столичний журналіст Олексій Дмитрієв (О. Янковський) зі своєю дружиною Тетяною (Т. Друбич). Тут вони зустрічаються з метеорологом Климовим (О. Абдулов). Климов безцеремонно втручається в їхнє подружнє життя. Почуття власної гідності, любов і повага один до одного допоможуть Тані й

Олексію вистояти у цій боротьбі за вірність, за чистоту стосунків. Булат Окуджава, літературознавець Сергій Фомінов, актор і режисер Михайло Козаков беруть участь у фільмі поряд з вигаданими персонажами.

«Вітвіки в старовинному дусі» — веселий водевіль зі старовинного життя, створений за мотивами ранніх оповідань О. М. Толстого. Він переносить нас у дворянську садибу початку минулого століття і знайомить з бешкетною дочкою штабс-капітана Івана Шубіна Катериною і її коханим — відважним гусаром Володимиром. Поставив картину режисер Олександр Пайкратов за сценарієм, який він написав спільно з Андрієм Стрековим. У ролі Катрусі знялась молода, але вже відома актриса Д. Михайлова — випускниця театральної училища імені Шукіна.

Л. МИСЮРА.

На знімку: кадр з фільму «Оберігай мене, мій талісмане».

КРАНИ МЕНЕ, МОЙ ТАЛІСМАН

ЧЕМПІОНАТ, ЩО ЗАЛИШИВ ЗНАК ЗАПИТАННЯ

Нещодавно в Кіровограді відбувся чемпіонат за програмою чемпіонату області та спартакіади міст Кіровоградщини.

Серед чоловіків впевнено виступили вихованці спортивного клубу «Зірка», які посіли усі призові місця на п'єдесталі. Чемпіоном області 1986 року став Ігор Силько. Його товариші по команді Едуард Кистерський та Олег Дженко виборили відповідно друге та третє місце.

У змаганнях юнаків вперта боротьба розгорнулася між спортсменами ДЮСШ обласної ради «Колос» та ДЮСШ спортклубу «Зірка». Представники «Колоса» Володимир Алексєєв та Павло Груєв посіли перше та третє місце, а Віктор Лисогор

(СК «Зірка») був другим.

На перший погляд чемпіонат пройшов ніби й на високому рівні, про що своєчасно подбала обласна федерація велоспорту, організатори турніру. В урочистій обстановці було вручено нагороди переможцям та призерам.

Та все ж... у багатьох залишився присмак незадоволеності. Справа тут ось в чому. Під час нагородження лауреатів спартакіади міст на постаменті стояли лише капітани збірних команд Кіровограда та Знаменки. Диплом за третє місце свого господаря не знайшов. І не міг знайти, адже тільки ці два міста виставили своїх представників.

Після закінчення змагань голова обласної федерації

велоспорту О. І. Заворотний зауважив:

— На чемпіонат з незрозумілих причин не з'явилися велосипедисти Олександрії, хоча їх запросили заздалегідь. У цьому місці працює спеціалізована ДЮСШ з велоспорту, яка має у своєму штаті шість тренерів, кожен з яких займається як мінімум з двома групами спортсменів. То не виходить керівники ДЮСШ не зуміли подбати про участь своїх вихованців у змаганнях, до яких ті готувалися цілий рік. Ось і виходить, що в Олександрії колеса спортивних велосипедів діють на холостих обертах.

Відзначити ГПО — до олімпійської медалі, від переможців області — до чемпіона світу — цей девіз відомий кожній людині. Тому залишається незрозумілим, чому олександрійці зневажали таку відповідальність для кожного юнака змагання?

С. БОНДАРЕВ.

А ПРАЦЮЄ ЛІДЕР ПРИЙМАЛЬНИКОМ

Коли зі сцени будинку культури Гайворонського тепловозремонтного заводу чути народні пісні у виконанні Надії Крижанівської та її колеги по дуєту Тетяни Ткачук, у залі лічного шукати вільних місць — шанувальники молодих талантів у проходах пристають стільці.

Більше того — чи буде хто посеред спортсменів залізничного вузла довго пригадувати прізвище Надії, якщо залесті мову про участь співачки та молоді підприємства у змістовному дозвіллі? Ні: дієчлина на недавній об'єднаній спартакіаді колективів фізкультури підвішували залізничні вибороти першість у змаганнях з комплексу ГПО, отримала почесний диплом та пам'ятний приз...

А вже геть по-іншому, ніж зі сцени чи зі спортивного майданчика, сприймають погляд дівчини порядку, коли Надія з'являється з червоною пов'язкою дружинника на перших лінійних естафеті.

Товариші по роботі обрала Надію Крижанівську секретарем комсомольської організації станції Гайворон, вона — заступник секретаря вузлового комітету комсомолу. А працює приймальницею вантажів і багажу.

Н. ВЛАНОВА.

м. Гайворон.

Юрій
ДМИТРЕНКО

ПРИГОДНИЦЬКА ПОВІСТЬ

[Продовження. Поч. у №№ 118, 121 за 2, 9 жовтня ц. р.]

За спогадами не помітив, як дістався до райвідділу. Відразу попрямував до Завагіна. І вчасно, бо майор якраз збирався від'їжджати до обласного центру на нараду.

— У тебе 15 хвилин, — сказав Карому, замикаючи сейф і накидаючи на плечі кітель. — Що і як трапилось, я в основному знаю. Отже, коротко — думки, враження. Детальніше поговоримо завтра. Ага, щоб не забув. — Майор подав Максимові зі столу аркушик паперу. — Подзвони старшому лейтенантові Стороженку з комітету державної безпеки. Вони теж цікавляться цією аварією. Ти часом не зустрічався з їхнім слідчим? Теж виїжджав, кажуть, на місце події. А зараз — що думаєш робити? З хлопчиком говорив? Як він там?

— Хлопчик тримається добре. Але, самі розумієте, в такому віці втратити батьків... Степанко твердить — прилад був у автомашині. До аварії. А ще йому здається, ніби до машини хтось зазірав. Каже: погляд йому запам'ятався. А ще — сліпуче сонце.

— До чого тут сонце?

— Я теж не звернув спочатку на це увагу, а потім... Ранок же був тоді похмурий, хоч погода тепла трималась. Звідки ж сліпуче сонце взялося?

— Може це йому примарилось?

— Лікар говорив, що з психікою в нього все гаразд. Від болю втратив свідомість, на коротку мить міг приходити до тями.

— Що ти цим хочеш сказати? Конкретніше, часу обмаль.

— Хлопчина спостережливий. Мабуть, на місці аварії до автоінспекції і медиків був ще хтось. Може, саме той «хтось» і забрав діагностика?

— Це той напівфантастичний прилад, який намагаються сконструювати радіолюбители з громадсько-конструкторського бюро радіозаводу?

— Він.

— Я говорив зі спеціалістами: зробити його практично неможливо. То Митлюк собі забавку вигадав та й тішився нею після роботи. А з ним ще кілька таких же видумкинів. В Істоменка, до речі, папка з усіма потрібними матеріалами по діагносту. Я переглядав. Ідея цікава, але до її втілення — вічність.

Завагін глянув на годинник.

— Мені час. Коротко свою версію. Готуйся завтра доповісти про все детально. Ми цією справою будемо займатися разом з чекістами. Стороженко тобі все розкаже. У тебе три хвилини. Слухай.

— Думаю, що аварія на шосе — не випадковість. Вона влаштована зумисне. Причини незрозумілі. Думаю, що хтось полює за діагностиком.

— Не захоплюйся. З Митлюка вже кілька місяців кепкують, як тільки він цю ідею обнародував. Слабенька версія. Хай поки що залишається, але все ж подумай краще. До ранку в тебе час є.

Майор вийшов з-за столу.

— Пішли, підвезу додому. Обід уже. Істоменко тебе о чотирнадцятій чекатиме.

Несподіваний візит

Степанкове ліжко стояло біля самого вікна, але лежачи можна було побачити тільки небо й розлогу крону старезної липи. А ще дупло, в якому жила жавава білочка. Вже звідки Степанко незмінно дивиться в вікно, а білочка не з'являється. Де це вона? Може, виглянути у вікно? Треба тільки підсунути ліжко ближче до підвіконня й сісти. Сидіти йому, правда, ще не дозволяли, але... Попробув весь день ані поворухнутися. Трохи допомагають коротати час книги, які принесли однокурсники, та ще радіоприймач «Альпініст» з навушником — подарунок Максима Михайловича, слідчого. Він майже щодня бодай на кілька хвилин та загляне до палати.

— Забирайся звідси геть, розбійнику! — почувся знадвору. — Почекай-но, я тобі Мишей би краще ловив, ледяного старий!

«Мабуть, знову кіт до білочки крідеться, — подумав Степанко. — Занадися!».

Степанко вхопився рукою за батарею водяного опалення й спробував підвестися в ліжку. Але тільки сперся на лікті, як відразу відчув біль у попереку. Ще б трішечки. Перечекавши хвилину, він обережно спробував сісти на ліжку. Біль наростав. І в цю хвилину до палати увійшла медсестра. Степанко безсило опустився на подушку. На чолі в нього блиснули росинки поту.

— Що ж це ти! — сплеснула в долоні Лідія Петрівна. — Не можеш! Чого не покидаєш? Я б тебе до вікна підсунула, — забідкалася. — Лежи, лежи, не рухайся! Хочеш побачити, що там за вікном? Зараз ми, зараз синочку...

Вона крунула якийсь важіль знизу, на рамі ліжка, й легко повернула Степанка до вікна. Тепер не треба було навіть голову з подушки підводити: по-двір'я було, як на долоні. Під липою на лавці сиділа жінка в темносиньому лікарняному халаті годувала з руки білочку.

— Тобі так буде зручно? — запитала медсестра. Степанко твердо кивнув головою.

[Далі буде].

Наближається до завершення 19-а обласна спартакіада сільських, селищних і міських Рад народних депутатів. Після проведення поєдинків з 8 видів спорту в трійці найсильніших збірних команд Гайворонського (206 очок), Олександрівського (189) і Новоукраїнського (186) районів.

Вирай незадовільно виступають спортсмени Новоградівського району (28 очок), які взяли участь лише в турнірах з чотирьох видів спорту.

Після 6 видів турнірну таблицю місцьних Рад народних депутатів впевнено очолюють представники Кіровоградської (360). Попереду — змагання з плавання, гандболу.

У спортивному залі факультету фізичного виховання Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна відбувся IV обласний конкурс на звання «Кращий за професією» серед інструкторів-методистів виробничої гімнастики і фізкультурно-оздоровчої роботи.

Звання лауреата серед інструкторів-методистів, що виступали з музичним супроводом, завоювали Натерина Томилівна (колектив фізкультури «Чайна», Світловодськ). В групі учасників, які демонстрували свої вправи без музичного супроводу, перший приз отримала Ніна Ночевна (фабрика «Індпошм», Кіровоград).

У командному заліку впевнену перемогу здобули представники обласної ДСТ «Спартак».

У селі Оникієвому Маловисіньського району відбулися фінальні старті першості обласної ради ДСТ «Колос» з літнього багатоборства комплексу ГПО

серед диліризованих і призовників.

Олег Яшан з Компаніївського метнув гранату на відстань понад 60 метрів; Володимир Несин з Маловисіньської середньої школи № 4 підтягувався на перекладині 30 разів; Олег Кравченко з Гайворона виконав норматив другого спортивного розряду на дистанції 1000 метрів легкостатетичного кросу — 2 хвилини 45 секунд; Віталій Яблоновський з Ульяновки обійшов на вогневоому рубежі 46 очок з 50 можливих.

Переможцям турніру допризованим В. Несину, А. Дуднику з Маловисіньської СШ № 4, О. Луньову з Маловисіньської СШ № 3, призовникам О. Кравченку з Гайворона, Ю. Однорозу з Новоархангельська та О. Яшану з Компаніїв вручено пам'ятні призи, випелли та грамоти обласної ДСТ «Колос».

У командному заліку найсильнішими виявилися багатоборці Гайворонського, Маловисіньського та Ульяновського районів.

ГЕРБ ДОЛИНСЬКОЇ

Наприкінці минулого року в житті нашої області відбулася зовні непримітна, але цікава подія. Ще один населений пункт Кіровоградщини став «справжнім містом» — Долинська. Мало кому відомо, що з давнини повелося: кожне нове місто у Європі, отримуючи міські права, одержувало й міський герб — в знак його нового статусу. Зараз міський герб — це символ за-твердження соціалістичної державності та ла-ночного відображення на-родногосподарського й іс-торичного значення міста. Майже через два десяти-річчя після затверджен-

ня герба Кіровограда дру-го місто в нашій області винесло на порядок ден-ний міськвиконкому пи-тання про міський герб.

Герб Долинської являє собою геральдичний щит — прямокутник із загострен-ням у нижній частині. У верхній частині герба на смугі небесно-блакитного кольору — назва міста. На нижній смугі — дата заснування населеного пункту — 1873 рік. Цент-ральна частина герба сим-волізує історію міста і розкриває його розвиток, являє собою зображення шестерні, пшеничного ко-лоса, тепловоза й дубової гілки. Всі ці елементи роз-

кривають Долинську як великий залізничний лу-зол на півдні України, а індустрія міста тісно зв'язана з підприємствами агропромислового комп-лексу країни і втілена у гербі зображенням шес-терні та колоса. Дубова гілка символізує зелень і квіти міста. Зображення герба має багатокольо-ру гаму.

Автори герба — Воло-димир Семенович Сіден-ко та Володимир Петро-вич Бутенко, художники з Долинської й Кіровограда. Хочеться відзначити, що, незважаючи на вади ге-ральдичного плану, герб Долинської — це явище, яке варто наслідувати і іншим містам області.

А. АВДЄЄВ,
В. ГРИШИН.

Народний артист Грузинської РСР,
лауреат премії Комсомолу Грузії Георгій КАВТАРАДЗЕ:

«ЛЮДИНА, ВОНА ТАКА РІЗНА...»

Ім'я Гогі Кавтарадзе, популярного кіноактора, добре відоме широким ко-лам глядачів. Перший фільм, у якому артист за-пам'ятався, виявляється, був його кінодебютом. То була короткометражка М. Кмілідзе «Весілля», де Кавтарадзе грав жениха-аптекаря. Згодом з'явили-ся ролі у фільмах «Не су-муй», «Мелодії Верейсько-го кварталу», «Він убива-ти не хотів», «По Русі»,

Згадаймо також «Молодий комунар»
Сашко Гоголь
Гогі Кавтарадзе.

«Підранки», «На здоров'я, дорогий», та багатьох ін-ших. Сьогодні у творчому доробку Г. Кавтарадзе двадцять вісім ролей у фільмах, з них шістьнадцять головних. Немає у його сорок шість років, якщо згадати, що весь цей час Кавтарадзе керував теат-рами Батумі, Кутаїсі, Су-хумі, працював як режисер і актор у Тбіліському те-атрі імені Ш. Руставелі. На театральній сцені Г. Кавтарадзе дебютував під час навчання на пер-шому курсі режисерського факультету Тбіліського театрального інституту, зі-гравши головну роль у виставі театру імені К. Марджанішвілі «Я ба-чу сонце» за повістю Н. Думбадзе.

КОР.: Антор, режисер, нерівний театру... Хто ж ви самперед?

Г. КАВТАРАДЗЕ: Мені важко віддавати перева-гу чомусь одному. Я все люблю. І футбол.

Хлопчик з вулиці Мар-джанішвілі, що поряд з Ве-рейським мостом у Тбілісі, з дитинства мріяв стати режисером.

КОР.: А чому не акто-ром? У дитинстві звично мріяти про акторську про-фесію.

Г. КАВТАРАДЗЕ: Я вва-жав, що з моєю зовнішні-стю і моїм голосом тоді думати про акторство. Ак-тори для мене завжди бу-ли людьми особливими. Та й тепер моя думка не ду-же змінилася.

Гогі Кавтарадзе проста, симпатична людина. Йому цікаві не люди взагалі, а конкретна людина.

Г. КАВТАРАДЗЕ: Лю-дина не може бути без-мірно хорошою чи по-ганою. Вона така різна. Бу-ває, стільки в одній люди-ні уживається! Так, Кон-стантин Арсакідзе знав, для кого буде свій зо-мок. Але у «Десниці вели-кого майстра» я б виділив відразу трьох головних героїв: нар Георгій, май-стер Фарсман Перс. Коли б їх уявити одним персо-нажем, яка б то сильна була особистість!

«Десниця великого май-стра» режисерський буду-ється Г. Кавтарадзе на пер-спективній характері і ситуації. Думка про силь-ну особистість частково реалізується у виведенні на сцені образу Двійника (його зображає заслуже-ний артист Абхазької РСР Г. Сірадзе), що уособлює «внутрішній голос» виста-ви в цілому і кожного з головних персонажів зо-крема.

КОР.: Мене турбує Фарс-ман Перс, якого ви граєте, іноді ніби не до нього емо-ціонуєтесь.

Г. КАВТАРАДЗЕ: Це добре чи погано? В образі Фарсмана я знову говорю про суперечливість люд-

ської індивідуальності. Мудрець, філософ, кияж-ник, правдолюб, він у творчості міг би стати Ве-ликим Майстром, та, на відміну від Арсакідзе, Фарсман відірваний від землі, втратив своє корін-ня.

Протиставленням героя Великому Майстру, та, власне, і царю Георгію, режисер підкреслює, що можна бути геніальним, але, спрямувавши свій ге-ній на утвердження зла, втратити право на ймення людини.

КОР.: Який театр ви про-голошуєте?

Г. КАВТАРАДЗЕ: В принципі обмежувати рамки, скажімо, психо-логічного чи романтичного театру у такому місті, як Сухумі, вважаю безпід-ставним. У театрі повинна бути жанрова і стилістич-на розмаїтість.

На гастролі до Кірово-града ми привезли тринад-цять вистав, і кожна з них відрізняється від іншої. «Десниця великого май-стра» від «Венеціанського купця», «Закон віпності» від «Чайки», скажімо.

КОР.: Батона Георгію, а що для вас особисто значить театр?

Г. КАВТАРАДЗЕ: Для мене театр — виразник бо-лю. Коли глядач підкори-ється мені, співпереживати-ме моєму болю, лише тоді я чогось досягну.

КОР.: А комедія?

Г. КАВТАРАДЗЕ: Ко-медії бувають різні.

Виставу «Суворі дівча-та» за комедією Буачідзе режисер закінчив прозві-зним фіналом: «п'є-си — щасливі, закохані один в одного, з ясними планами на майбутнє, слу-хають повідомлення Ра-дянського інформабіро про початок Великої Ві-тчизняної війни. У п'єсі цього не було, фінал до-мислено з позицій сучас-ності. Адже герої не зна-ли, а ми з вами добре знаємо, що натворить вій-на з цими і мільйонами ін-ших юнаків та дівчат.

КОР.: Як ви оціните ні-ровоградську публіку?

Г. КАВТАРАДЗЕ: Да-вайте спочатку поговори-мо про грузинсько-укра-їнські зв'язки. Вони давні і нетлінні. До речі, дале-ко звідси Миргород? Там поховано великого тру-зницького поета Д. Гура-нішвілі. У Грузії знайшла сердечне тепло Леся Українка. А скільки мож-на сказати про театральні контакти: Леся Курбас — К. Марджанішвілі (Мар-джанов), В. Гунія — М. Кро-півницький... Свій при-їзд до Кіровограда театр вважає корисним. Публіка радо вітає нас.

В. ЛЕВОЧКО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ОСІННІ МОТИВИ.

Фотомонтаж В. ГРИБА.

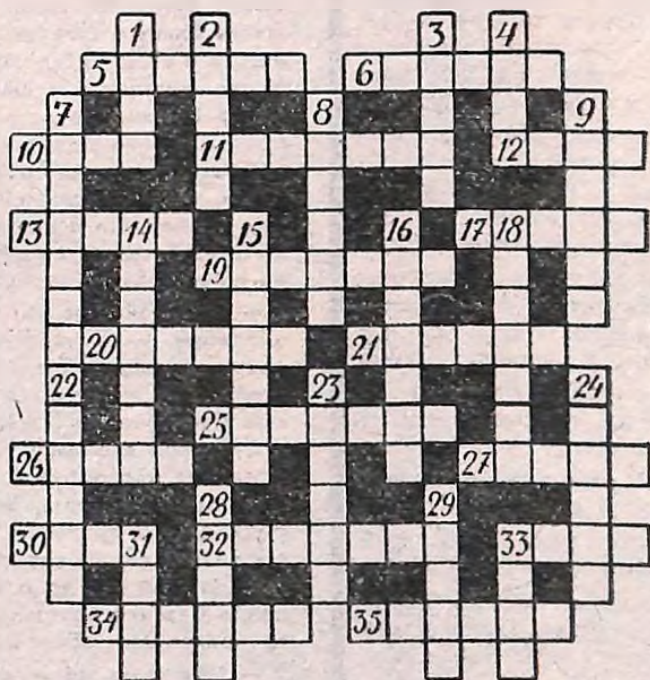
КРОСВОРД «ШАХОВИЙ»

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 5. Про-цес шахової боротьби з першого ходу до виявлен-ня кітцевого результату. 6. Відомий радянський гросмейстер, який неод-норазово захищав честь країни на шахових Олім-піадах. 10. Радянський гросмейстер, екс-чемпіон світу. 11. Радянський ша-хіст, міжнародний гросмей-стер. 12. Югославський гросмейстер, досвідчений теоретик, автор ряду кни-жок та статей. 13. Приз, котрий вручається кращо-му шахісту року за резуль-татами опиту журналістів різних країн. 17. Боюпа половина шахівниці. 19. Не-одноразовий переможець Всесвітніх шахових олім-піад і чемпіонатів Європи в складі збірної СРСР. 30. Місто першої шахової Олімпіади. 21. Молода угор-ська шахістка, яка бере участь у чоловічих змага-ннях. 25. Видатний фран-цузький майстер, найсиль-ніший шахіст світу другої половини XVIII століття. Музыкант, композитор, твор-ець французької комічної опери. 26. Англійський ша-хіст. Автор гамбіту, кот-рий носить його ім'я. 27. Найсильніший філіп-пінський шахіст. 30. Рівень

майстерності шахіста. 32. Радянський гросмей-стер. 33. Видатний фран-цузький шаховий компо-

зитор, якого разом із А. Тройцьким вважають ро-доначалником сучасного етюдів. 34. Найважливіша шахова фігура. 35. Різни-ця в цінності між важкою і легкою фігурами.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Один

з членів збірної команди Угорщини — чемпіона пер-шої шахової Олімпіади. 2. Сунупність прийомів у використанні засобів гри, властива якому-небудь ша-хістові. 3. Багаторазовий чемпіон Польщі з шахів. 4. Ступінь швидкості ве-дення партії. 7. Богиня, за-ступниця шахів, шахова муза. 8. Здобуття перемо-ги в партії. 9. Фахівець, який допомагає шахісту удосконалювати майстер-ність. 14. Російський гро-смейстер, четвертий чем-піон світу. 15. Гросмей-стер, який першим серед радянських шахістів став чемпіоном світу у грі в шахи за листуванням. 16. Молодий московський гросмейстер. 18. Україн-ська шахістка, яка після одруження мешкає на батьківщині чоловіка в НРБ. Міжнародний гро-смейстер, дворазова учас-ниця змагань претенден-тон на першість світу. 22. Псевдонім видатного чеського шахового компо-зитора Мирослава Кошта-ла. 23. Голландський гро-смейстер. 24. Італійське мі-сто, ім'я якого носить один із дебютів. 28. Творець ша-хової задачі або етюдів. 29. Батьківщина шахів. 31. Легка фігура. 33. Чесь-кий гросмейстер, ім'ям яко-го названо дебют. Складає Ю. ДНІПРОВСЬКИЙ. м. Кіровоград.

«Молодой коммунар» —
орган Кіровоградського
областного комітету
ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відпо-відального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішньопарти-йного життя, сільської молоді — 2-53-94; про-паганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; вій-ськово-патриотичного виховання та спор-ту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголо-шень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок,
четвер, суботу.

Друкарня імені М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глинки, 2.